

Vojtěch Žák

Myju si ruce

Vojtěch Žák

Myju si ruce

(9 povídek o vině a nevině)

OBSAH

MOTTO	5
BERNINIHO JIZVY	6
MYŠLENKA	6
BERNINIHO JIZVY	7
V ZRCADLE A CO TAM DORIAN NAŠEL	19
MYŠLENKA	19
HRAJÍ	20
V ZRCADLE A CO TAM DORIAN NAŠEL	21
ZŮSTAŇ TU SE MNOU	45
MYŠLENKA	45
ZŮSTAŇ TU SE MNOU	46
MŮJ ANDĚL, MŮJ ĎÁBEL	68
MYŠLENKA	68
MŮJ ANDĚL, MŮJ ĎÁBEL	69
ŠŤASTNÝ TRPASLÍK	97
MYŠLENKA	97
ŠŤASTNÝ TRPASLÍK	98

OPRAVDOVÝ MUŽ	105
MYŠLENKA	105
OPRAVDOVÝ MUŽ	106
ELF	128
MYŠLENKA	128
ELF	129
NEJKRÁSNEJŠÍ OKAMŽIK PODZIMU	138
MYŠLENKA	138
NEJKRÁSNEJŠÍ OKAMŽIK PODZIMU	139
SRDCE PLNÉ KRVE	166
MYŠLENKA	166
SRDCE PLNÉ KRVE	167
SLOVO AUTORA	243
COPYRIGHT	245

Motto

*„Dozněla Devátá
a končí komedie
Namísto Piláta
svět si dnes ruce myje
Sám kříž si zhotoví
a sám si hřeby ková
a král je křížový
Hraje se Osudová“*

Karel Kryl

Berniniho jizvy

Myšlenka

*Nelze říct, že jsme neměli jinou možnost. Vždycky máme na vybranou.
Nejde o to nedělat chyby, ale přijmout za ně zodpovědnost.*

Berniniho jizvy

Řezal a ona plakala. Slzy se smísily s krví, na dřevěné podlaze vymalovaly celou zahradu růží.

„Drž. Drž, nebud' hloupá, drž!“

Trhla s sebou a srazila svíci; spadla k zemi v tratolišti vosku. Kdo ví, proč mu připomnělo obrazy jeho pána. Geniálního, šíleného pána...

„Je tady volno?“

Dário zvedl hlavu od korbele piva, rozhlédl se po poloprázdném lokále a přeměřil si cizince v bohatě vyšíváném doubletu. Už dlouho neslyšel svou mateřštinu; v Napolí se motalo jen pramálo Remulanů. Nohou odstrčil židli naproti.

Cizinec smekl baret, mávl na hostinského a sedl si. „Co máš, krčmáři?“ oslovil tlustocha.

„Slanečka a brambory.“

„Sem s tím. Taky víno, a žádný patok. Co nějakou zeleninu, měl bys?“

„Pošlu ženu na trh.“

„Pošli, a ať toho přinese hodně. Mám hlad, už dlouho jsem se dobře nenajedl.“

„Tady se nenajíš, pane,“ varoval ho Dário, když se hospodský odhoupal do kuchyně; krok měl líný, k rychlému pohybu ho nepřinutily ani dukáty. „Vaří tu svinsky, ani psi to nežerou. Jen námořníci.“

„Jsem námořník. Zvykl jsem si na mnohé.“

„Kapitán?“ odhadl ho Dário.

„Ano.“

„Místní kuchyně ti obrátí žaludek líp než vlny. Věř mi, mám s tím své zkušenosti.“

„Taky se plavíš?“

„To ne, jen nakládám.“

„Máš velké ruce. Nehledáš místo? Zrovna jsem vyplatil několik námořníků, potřebuji silné chlapy.“

„A kam se plavíš, pane?“

„Do Korkonistánu.“

„To je daleko.“

„Dobře platím.“

„Takové už jsem slyšel. Dvakrát denně jídlo, jednou denně rum a jeden dukát za dva dny. Pokud plavbu přežiju.“

Muž se ušklíbl. „A na kolik se ceníš ty?“

„Já? Za sebe bych nedal ani dřavou botu... ale žena potřebuje peníze.“

„Máš rodinu?“

„Měl jsem, pane,“ odpověděl Dário po chvilce zaváhání.

„Tomu nerozumím,“ přiznal muž.

„Zůstala v Romulu, pane. Žena a dcera. Pěkná holka.“

Cizinec se zamračil, ale krčmář ho ušetřil odpovědi – postavil před něj láhev a sklenku z broušeného skla. Kdo ví, od jakého poberty ji koupil, na Dária stejně udělal dojem. Cizinec si nalil víno, napil se a zašklebil. „Doufám, že jídlo bude lepší.“

„V to bych nedoufal. Ještě máš čas odejít. Na tvém místě bych zašel do Zlatého čápa, pane, tam chodí samá vybraná společnost. Není to pajzl jako tohle. Jestlis doufal, že se dozvíš novinky z rodného města – pocházíš z Romulu, to slyším – zastavil ses u špatného muže. Už dva roky jsem doma nebyl.“

„To je mi líto. Proč jsi odešel?“

„Musel jsem.“

„Proč?“

„Chceš se mi rejpat v srdci? Ne, nejsem vrah, jestli tě to zajímá. Vzal jsem na sebe vinu svého pána. Na kolik si mě ceníš teď? Vzít na sebe vinu druhého – to je přece šlechetný čin.“

Cizinec se ušklíbl. „Šatlavy jsou plné mužů, kteří tvrdí, že jsou nevinní.“

„Nemusíš mě urážet, pane. Říkám ti pravdu, jako že je nebe nade mnou.“

Cizinec zadupal. „Musím si ověřit, že nemám pod nohama mraky. Nerozčiluj se, jen žertuji. Jsem rád, že vidím krajana. Na palubě nemám ani jednoho, a z té místní řeči se mi kroutí střeva. Napij se se mnou, příteli, chci si poslechnout trochu mateřštiny. Hej, krčmáři, ještě jednu sklenici. A toho slanečka nech v kuchyni, už o něj nestojím, budu jen pít!“

„Už jsem poslal ženu na trh,“ ohradil se hostinský.

„Nevadí, co donese, to si vezmu s sebou. Ať nejsi tratný. Tak kde je ta sklenka?“

Nalil Dárioovi plnou číši a svoji pozvedl k přípitku: „Na Romulus.“

„Na Romulus,“ souhlasil Dário po chvíli zaváhání. K jeho údivu nebylo víno kyselé, jen příliš suché, zanechávalo nepříjemnou pachut' v ústech. Ale pil; když nalévali, pil s chutí. Jen jedna věc mu nedopřála klidu:

„Odpusť mi mou nezdvořilost, pane,“ spustil, „ale proč jsi sem přišel? Přece jsi viděl, co je to za brloh. Jak jsi věděl, že tu najdeš krajana?“

„Slyšel jsem tě už v přístavu,“ odpověděl cizinec, „ale zastavit jsem tě nestačil. Naštěstí jsem viděl, kam jsi zašel, tak jsem tě následoval.“

„Tolik se ti stýská po materštině?“

„Tolik.“

„Tak proč se nevrátíš domů?“

„Obchod. Vynáší.“

„Co převážíš, smím-li se zeptat?“

Jeho úšklebek Dárioovi řekl víc než slova. Pašoval opium.

„Přivážím koření,“ řekl cizinec. „Z Bisnegarského království, abych byl přesný. Vezu je do Napoli, odkud po zemi putuje do zbytku Apenin. Sám se ale vracím zpátky. Že neuhádneš s čím?“

Se zbraněmi, s čím jiným. Těch nebylo nikdy dost. „Nemám tušení,“ řekl Dário.

„Pivo. Nevěřil bys, jaký mají na východě zájem o evropské pivo. Hlavně o to z Éire Augus, ale našel jsem několik místních sládků, kteří se jim skoro vyrovnají. Cestu mám o polovinu kratší, jsem tam

rychleji, pivo se nezkazí – jednoznačná výhoda. Hodně si vydělám a jsem štedrý. Tak co, rozmyslel ses? Peníze domů pošleš, až se vrátíš.“

„A co bude moje žena dělat do té doby?“

„Zaplatím ti předem. Dvacet dukátů.“

„Abys měl rodnou řeč vždy po ruce?“

„Ano. To mi za to stojí.“

„Na jaké lodi jedeš, pane?“

„Na Constanze,“ řekl.

Dário zesinal.

„Jsi v pořádku, příteli?“ zeptal se cizinec a ušklíbl se.

„To je tím vínem,“ zachraplal Dário. „Nejedl jsem. Stouplo mi do hlavy.“

„Tak se ještě napij,“ dolil mu cizinec a Dário ho poslechl.

„Takže ty mě chceš najmout?“ připomněl. „Měl bych znát jméno svého nového kapitána.“

„Jmenuji se Claudio. A ty?“

„Claudiooo...?“

„Claudio Piccolomini.“

Piccolomini, Piccolomini, opakoval si dokař, *Dário, ta tvoje hlava děravá, je to snad...*

„A tvoje jméno?“ chtěl vědět kapitán.

„Dário.“

Za všechno mohlo to zrádné víno. Když Dário pozdvihl číši k ústům, Claudio Piccolomini se vymrštil a ušetřil dokaři pořádnou ránu do spánku. K zemi se sunul i se židlí, oči plné jisker.

Pokusil se zvednout. Pokusil se vykřiknout. Nezvládl ani jedno.

*Řezal. Řezal a Constanza křičela.
Ale krev tekla z něho.*

Nejdříve přišla bolest – zářivý púlnoční maják, jehož lampu měl na starosti mistr málodobry. Poprvé jí ještě utekl zpátky do temnoty. Podruhé to už nedokázal...

Kroky a řezavý zvuk – jako brousek na střence nože.

Škrundavý zvuk – židle sunutá po podlaze.

„Jsi vzhůru?“

Facka. Maják září, protrhává tmu.

„Tak slyšíš?“ houkl Claudio.

Dáριο supěl, hlavu předkloněnou, obhlížel okolí. Seděl na židli, ruce spoutané za opěrátkem. Prsty necítil, jenom bolavá zápěstí. Kotníky měl přivázané k nohám židle.

Kamenná podlaha... takže byl ve sklepě? Řezavé světlo dvou luceren třísnilo černou místnost ohnivými kalužemi. Na zemi se válela sláma, támhle skříň, vedle truhla, Dária by nepřekvapila ani postel. Kousek od něho stůl a na něm řada roztodivných čepelí.

Naproti svázanému dokařovi seděl Claudio Piccolomini. Mlčel, mračil se. Pak se beze slova vymrštil a udeřil Dária pěstí. Křupnutí, ostrá bolest, proud krve na tváři. Dokař zalapal po dechu – vzduch mu

zahvízdal v přelomeném nose. Odplivl si. „Co po mě chceš?“ zachraplal.

„Víš, kdo jsem?“

„Domýšlím si.“

Levou nohu měl trochu volnější. Pod špičkou cítil střep.

„Takže víš i to, proč jsi tady?“

Ticho.

„Tak víš?!“

„Domýšlím si.“

„Odpověz přímo!“

„Ano, vím, proč jsem tady,“ řekl hlasitěji, než musel, a přitom pošouchl střep po zemi kamsi za sebe. „Jsem tady proto, že když pán uklouzne, nohu si zláme chudák.“

„O čem to mluvíš?“

„O smůle, řekl bych. O nespravedlnosti.“

„O nespravedlnosti? Právě teď spravedlnost přichází.“

„A přijde si i pro něho? Netvař se tak zaraženě, víš, o kom mluvím. O malíři Berninim. O tom Berninim, nad kterým drží ochrannou ruku sám pop. Tak řekni, přijde si i pro něj? Ne, nepřijde. Spravedlnost je přece slepá. Boháč, chudák, led.“

„On nikoho nepořezal,“ prodrtil Cladio skrze zuby.

„Jen svého bratra skoro zabil,“ zašeptal Dário.

„To není moje věc.“

„A Constanza? Pro Berniniho to byla milenka, pro tebe je to...?“

„Constanza Piccolomini – vdaná Bonarelli – je moje sestřenice.“

„Takže mě přišel potrestat rozhořčený bratranec. Krev není voda, říká se, ale divím se. Slyšel jsem, že rodina se jí zřekla.“

Claudioův úder byl náhlý jako štípnutí vosy. Na chvíli vzal Dáriovi vědomí, ale židle se překotila, dokař se nárazem zase probudil. Všechno se s ním točilo. Ve snaze zvednout se zašátral prsty kolem sebe a jenom náhodou mu pod ně vklouzl střepe – ani nevěděl, jestli ten, který si pošoupl nohou na podlaze, nebo nějaký jiný.

Claudio Piccolomini se nad ním vztyčil jako Rhodský kolos, v ruce nástroj připomínající pletací jehlici. „Všechno je to tvoje vina!“ obvinil Dária. „To kvůli tobě ji zavrhl manžel a rodina ji vyhostila na venkov jako děvečku. Je znetvořená!“

„Jenom jsem plnil rozkazy,“ zašeptal Dário. „Kdybych je nesplnil já, udělal by to sám Bernini. Jak myslíš, že by to dopadlo? Nevíš, jak vyvádí, když zuří... Já u toho byl!“

Claudio postavil židli a vydal se ke stolu. Tam se zastavil s rukou nad nástroji, pohyboval prsty jako malíř vybírající si správný štětec. Nezdálo se, že by poslouchal, ale Dário stejně pokračoval. Musel rozptýlit jeho pozornost. Musel získat čas.

„Když Bernini uviděl svého bratra, jak vychází z Constanzina domu... popadl ho amok. Vrhel se na Luigiho, začal mu mlátit hlavou o zeď, a kdyby je lidi neroztrhli, jistě by ho zabil už tam. Ale to mu nestačilo. Vešel ke Constanze domů, ze zdi strhl meč a jal se svého bratra pronásledovat. Mával mečem, jako by jím odháněl vrány z pole, doleva doprava, bez rozmyslu, běžel, co mu síly stačily a lidi srážel stranou, nestaral se. Doběhl bratra poprvé a bodl, ranil ho na ruce, ale nezabil. Ubohý Luigi se dostal do kostela, utekl až k oltáři a Bernini

pořád běžel za ním, chtěl ho zabít v chrámu Božím! Postavila se mezi ně zeď řádových bratří a Berniniho stejně nezastavila, vyhrožoval jim a chtěl se na ně vrhnout. Kdo ví, jak by to dopadlo, kdyby nedorazili gardisti... Tvoje sestřenice může být ráda, že jsem k ní šel já. Kdyby šel Bernini, zabil by ji!“

„Takže jsi k ní vlastně byl milosrdný,“ z Claudiova hlasu čísel sarkasmus. „Znetvořil jsi ji a tím ji zhanobil před očima veřejnosti. Donutil manžela, aby ji odvrhl!“

„Měla mu být věrná!“ vykřikl Dário, ale pohár Claudiovi trpělivosti přetekl. Vrhł se k Dárioovi, pletací jehlici v ruce, popadł dokaře za hlavu, aby mu vypíchl oko.

V ten okamžik ho Dário sekl do ruky. Už chvíli se střepem mordoval s provazy, povolily na poslední chvíli. Claudio ucukł, víc překvapením než bolestí, ale ta chvílka nepozornosti Dárioovi stačila. Zapřel všechny síly a shodil ho ze sebe. Svalili se na zem i se židlí.

Dokař se usilovně škrabal na nohy. Tělo ho neposlouchalo, dlouho svázané ruce byly malátné, střep mu vypadł z ruky, nohy měl jako z rosolu, dvakrát spadł na zem, ale jako postřelený králík se pořád škrábal kupředu, až vrazil do stolu s náradím a převrhl ho na zem. Všude kolem se sypaly čepele. Do ruky mu vklouzla sekyrka, naslepo se s ní ohnal a donutil dotírajícího Claudia ucournout. Ještě jednou napjal síly, dokutálel se až ke zdi a pak se po ní vyškrábal na nohy. Claudio popadł mačetu a zastavil se na dva kroky před ním.

„Ustup,“ vyzval ho Dário, „nechci se s tebou bít. Nechci po tobě nic. Prostě mě nech odejít.“

„Zabiju tě, šmejde.“

„Proč mě?!“ vyjekl Dário. „Proč ne Berniho! Copak jsem netrpěl už dost? On jenom zaplatil pokutu! Já musel opustit svou rodinu. Proč bych měl zemřít? Kde je v tom spravedlnost?“

„To ty jsi ji pořezal!“

„Na jeho rozkaz!“

„Ale udělal jsi to! Měl jsi na výběr a stejně jsi to udělal!“

„Na výběr? Zešilel jsi? Jaké jsem měl asi možnosti?“

„Nemusel jsi...“

„Tak by za ní poslal někoho jiného! Nebo by to udělal sám a to by bylo horší! Já se aspoň snažil, aby moc netrpěla!“

„Mohl jsi Berniniho udat.“

„K čemu by to bylo? Stráž viděla, co udělal bratrovi, a stejně vyvázl jen s pokutou.“

„Mohl jsi ji bránit!“

„A sám zemřít?“

„Neposkvrnil by ses hříchem!“

Ta slova bolela. *Mít na výběr. Neposkvrnit se hříchem.* Nechtěl je přijmout, nebyla to pravda, semlela ho kola osudu, musel poslechnout! Hledal stébla, jichž se zachytit, tu bolest nechtěl, nechtěl!

„Ona se poskvrnila první!“ vykřikl. „Neměla spát s Berninim.“

Claudio připomínal břizku ohýbanou větrem, nakláněl se ze strany na stranu. Neměl se k odpovědi.

„Musela,“ zašeptal. „Její muž by přišel o práci!“

„A já snad ne? Ach, vy páni a váš dvojitý metr. Tak jak obhájíš, že spala i s Berniniho bratrem? To by její manžel taky přišel o místo?“

Claudio zaútočil. Dokař odrazil útok na poslední chvíli, šlechtic

neustál náraz, jeho mačeta odskočila příliš daleko, teď by stačila jediná rána, aby mu Dário rozpoltil lebku. Místo toho Claudia porazil na zem.

„Spala s Luigim, protože ho chtěla,“ vydechl Dário. „A ty tolik zuříš, protože jsi po ní sám toužil, je to tak? Nevylévej si vztek na mě. Teď je přece volná. Jdi a postarej se o ni. Nebo ji už nechceš, když je pořezaná?“

„Ničemu nerozumíš,“ zaúpěl Claudio.

„Ne, nerozumím. Chci jenom pokoj. Neplatil jsem už dost?“

„Nemůžeš utéct svým hříchům!“

„Jak bych mohl! Pronásledují mě každý den!“

„Ale netrpíš! Netrpíš jako ona svou zjizvenou tvář!“

„Co jsem měl podle tebe dělat?“

„Nevím.“

„Správně, nevíš. Nevíš, ale teď se na mě snažíš svalit všechnu vinu. Myslíš, že Constanza potřebuje pomstu? Tu potřebuješ jenom ty.“

„Přestaň se tvářit, jako bys nic neudělal. Ublížil jsi jí.“

„Ano, ublížil! Ale uspokojí tě moje smrt? Zasloužím si ji? A co Bernini, co jeho bratr, co Constanzin manžel! Ty taky zabiješ? A získáš díky tomu Constanzu?“ Když viděl, jak Claudio sklopil hlavu, dodal: „Nezískáš. Protože tě nechce.“

Tehdy se na něj Claudio vrhl potřetí. Srazil Dária na povalený stůl; dokař zakopl a šlechtic už stál nad ním. Udeřil, ale netrefil se. Dário ho popadl za ruku, strhl ho na sebe, chvíli se převalovali v železe, až Claudio vykřikl. Do boku se mu zaryl hák. Dário na šlechtice nalehl a přiložil mu sekeru ke krku.

Ztuhli.

Claudio měl výraz berserka, tvář rudou, oči vyvalené, z čela mu prýštil pot a z boku krev. A Dário už věděl, čím to šílenství zastavit. Pochopil, co je spravedlivé. Vždyť to stálo i v Bibli.

Přiložil si čepel ke tváři a řízl. A ještě jednou a znovu, až měl obličej zkroucený jako plátky růží, krvácel Claudiovi do očí.

„Teď jsme si s Constanzou rovní,“ prodrtil skrze bolesti sevřené zuby. „Mrzí mě, co jsem udělal. Vinu si nesu v duši, ale tam ji nikdo nevidí. Kvůli tobě – kvůli svému hříchu – tu památku ponesu i navenek.“

Zvedl se a pomalu překloupytal ke dveřím. Bylo zamčeno. Claudio zůstal na zemi. Když si všiml dokařova tázavého pohledu, zašmátral v kapse a hodil mu klíč.

Dário doklopýtal až na břeh moře. Pořád ještě krvácel a vzduch prosycený mořskou solí ho štípal do ran jako jehličky. Tam dal poprvé průchod slzám. Protože když řezal, ona plakala...

V zrcadle a co tam Dorian našel

Myšlenka

*Zodpovědnost neseme jenom sami za sebe.
Nemáme právo svalovat vinu za své činy na druhé.*

Hrají

Bílé kotě čili kocouře normálně zvané Dorian Gray
Černé kotě, herečka jinak známá jako Sibyla Vaneová
Mourovatá kočka
Emo-kocour, žalobce
Obroučka, obhájce
Cvalík, který vypadá jako housenka
Kloboučník coby soudce
Playboy
Ostatní

V zrcadle a co tam Dorian našel

„One thing was certain, that the white kitten had had nothing to do with it:— it was the black kitten’s fault entirely.“

– Lewis Carroll

Jen to je jisté, že bílé kotě za to nemohlo; – jen a jen černé kotě si podřezalo žíly. Bílé kotě se totiž už dobré čtvrt hodiny dalo olizovat od mourovaté kočky (a celkem dobře to snášelo); tu nezbednost tedy ztropit nemohlo, to je jasné.

Takto lízala mourovatá kočka kocoury: jednou packou jim masírovala ocásek, druhou jim rozepínala knoflíky na košili a jazykem je hladila po celém těle; jak už jsem řekl, zrovna měla v prádle bílé kotě. To si klidně leželo, a pokud to šlo, vrnělo – nejspíš si myslelo, že mu to jen prospěje (ale abychom Lewise nevykradli úplně, tady ta paralela končí).

Bílé kotě, které už brzy budou nazývat černým kotětem všichni, a hlavně jeho nejbližší, se o všem dozvědělo smskou. Docela ho to sebralo.

„Sibyla je mrtvá,“ psal emo-kocour. „Doufám, že jsi spokojenej, Doriane. Podřezala si žíly. Můžeš za to ty. Tímto ses provinil. Za prvé: když ti Sibyla hubovala, dvakrát jsi ji odstrčil. Jen nezapírej, sám jsem to od ní slyšel. Co říkáš? Že se vykousla s lordem Henrym? Za to si

můžeš sám, měl jsi mít oči zavřené. Kdybys měl oči pevně zavřené, nestalo by se to. Už se nevymlouvej a poslouchej. Za druhé: lhal jsi jí. Cože, že ti lhala taky? Jako žena na to měla právo. A za třetí: rozešel ses s ní. To jsou, Doriane, tři provinění a ani za jedno jsem tě nepotrestal. Svě tresty si schovávám na třetí den v týdnu. Pak si tě najdu. Tvým rozsudkem je smrt.“

Bílé kotě – ale že to byl muž, byť nedospělý, říkejme mu radši kocouře – si z výhružek moc nedělalo. Emo-kocour hodně mluvil, ale málo se pak dělo, a tak se ho Dorian nebál, i když lehko u srdce mu věru nebylo.

„Nemůžu za to, co si Sibyla udělala. Já už jsem s ní nechodil,“ říkal si. Nemohl tu myšlenku (i její nepřítelkyni, která dávala vinu jen a pouze jemu) vyhnat z hlavy.

Jak ale ubíhaly pondělky, úterky, středy a čtvrtky, nic se nedělo, vzpomínky bledly a srdce se ozývalo méně. Když bylo kocouřeti smutno, chodilo za mourovatou kočkou nebo po barech prohánělo kočičky, až myši kroutily vousky, a málo si dělalo z pohledů ostatních koťat. „Po nás potopa,“ říkalo jim.

A potopa se blížila.

Čekala na ně v Králičí noře, kam se třetího dne prvního májového týdne všichni vypravili, popohánění Obroučkou a jeho hodinkami, které donekonečna opakovaly: „Bože, bože! Bože, bože! Já jistě přijdu pozdě,“ a to i přes to, že byly velice ateistické.

„Obroučko, utiš ty své hodinky,“ poradil mu Dorian. „Strašně toho nekacaj a Vévodkyni taky neubude, když na nás jednou počká.“

„Ty mi neříkej, jak se chovat k dámě,“ ohradil se Obroučka. „Já se

o ženy starám. Aspoň jeden z nás musí být gentleman. A ty hodinky se mi snaží pomoci, ne jako tvoje boty, které se před námi půl hodiny schovávaly společně s tvými kalhotami a košilí. Sedm jsi jich našel, než jsi objevil tu pravou. Jako by tě ubylo, kdybys jednou vyšel ven neupravený.“

„Možná, že kdybys vyměnil sedm košil, netrčel bys pořád s jednou fíflou. Krásná je, ale nudná jako psací stůl.“

Než stačili tasit drápky, ocitli se v dlouhé nízké síni osvětlené řadou lamp visících ze stropu. Po obou stranách byly řady dveří, všechny zamčené, a když je kocouře jedny po druhých vyzkoušelo, ubíralo se smutně prostředkem síně, přemýšlejíc, jak se kdy dostane na záchod a vylíže ze sebe příval mléčného *Bílého Rusa*, kterým se nalili na baru, aby se s Obroučkou usmířili.

Pojednou mu stál v cestě malý třínohý stůl, celý z průhledného skla, a na něm nic než koktejl. Ježto už bílému kocouřeti docela došly peníze, bylo si docela jisté, že to tady pro něj nachystal nějaký šlechetný kocour a navíc ke koktejlu přidal nápis VYPIJ MĚ. Koktejl měl smíšenou chuť třešňového koláče, krupičné kaše, ananasu, pečené husy, čokolády a topinky s máslem. Najednou se kocouřeti zdálo, že se do sebe zatahuje jako dalekohled, a pojednou si připadal obzvláště maličký – to když se zpoza rohu vynořil cvalík s dýmku v ruce. Se svými tlustými prsty, povislým břichem a mužnými prsy trochu připomínal housenku.

„Kdo jsi a co jsi udělal s mým elixírem?“ zeptal se ho cvalík.

„Já ti ani nevím,“ řeklo kocoře a pak, aby prolomilo ledy a zamaskovalo vypitý koktejl, vytáhlo z kapsy krabičku cigaret. „Dáš si?“

„Já ti nevím. Dáš si ty?“

„Co to je?“

„To je matroš.“

„Zatraceně, to je matroš. Najednou si připadám velký jako Pisa věž. Teda, věž v Pise.“

„Věž z pizzy.“

„To by bylo žrádlo.“

„Dal bych si žrádlo.“

„Dej si ještě šluka.“

Slovo dalo slovo a z cizinců byli najednou přátelé a z přátel celá kompanie.

„Kdybych se teď natáh, nedosáhl bych si na palec,“ řekl cvalík, který vypadal jako housenka, a skutečně, když to zkusil, dotkl se sotva kolene.

„Ty by sis na palec nedosáhl nikdy. Když si chceš about boty, musíš je posílat DPLkem na adresu

Housenčina padesátá noha

Zem,

poblíž koberce

(čus bus Housenka)“

Cvalík, který vypadal jako housenka, chtěl odpovědět, ale jen se začal dávit, z čehož měli všichni přísedící přenáramné pozdvižení.

Dorian se konečně zvedl, a když ho správně nasměrovali, dostal se

na malé, špinavé záchodky, kde nejdřív ulevil svému podbříšku a pak si opláchl obličej. Obraz v zrcadle na něj mrkl. Dorian se zarazil. Neměl pocit, že by měl tik v oku. Naklonil se blíž, aby obraz podrobně prozkoumal. Zaráželo ho, kolik má kolem očí vrásek.

Obraz mrkl podruhé, až Dorian vykřikl, udělal dva kroky zpátky a do někoho vrazil. Otočil se a spatřil emo-kocoura. Znovu vykřikl, pak mu podjela noha, svalil se na zem a hned se dráсал na nohy, vyděšený jako zajíc na honu.

„Jsi v pořádku, chlape?“

Někdo ho popadl za ruku a pomohl mu na nohy. Dorian se po něm ohnal.

„Hej, co blbneš!“

Netrefil se.

Kocour naproti už měl tasané drápky.

„Promiň,“ zašeptal Dorian.

„Co se stalo?“ zeptal se ublížený dobrodinec.

„Někdo mě sejmul.“

„Nikdo odsud neodcházel, seš si jistej? Heh... už bys to neměl hulit, brácho.“

„Já nehulím,“ zalhal Dorian.

Zase seděl vedle cvalíka, který vypadal jak housenka, u kulatého stolku, ruku na koleni Vévodkyně. Divoce mrkal. „Kde je Obroučka?“

„Už musel domů,“ řekla Vévodkyně. „Však víš, přespolní a autobusy.“

„Proč nespí u tebe?“

„Rodiče.“

„A co že tys ještě nešla domů?“

„Nechtělo se mi.“

„Aha.“

Ticho, jen hudba v pozadí.

„Bavíš se?“ zeptal se Dorian.

„Ne.“

„Pojď sem.“

Naprosto nadšená, stiskla ho ve svěrákovém objetí a nechtěla ho pustit, jenže kocouře to po čase přestalo bavit. Sklouzlo packou na její prso a stisklo.

Vzdychla mu do ouška.

„Doriane,“ zakňučela, „Obroučka se to –“

No jo, Obroučka.

„Však nic nedělám. Nebo snad ano?“ Zase ji od sebe odtáhl. Tvářila se provinile. „Chceš si zatančit?“

Nabídl si tabletku z cvalíkovy krabičky a zapil ji cizím mlékem. Svět se zakýval a už se točili na parketu. Tiskl k sobě Vévodkyni a rukama jí sklouzával na zadek (jedno se musí nechat, Vévodkyně byla heboučká, tak heboučká, že by bylo škoda nechat ji utéct) a podle toho, jak se k němu tiskla, jí to ani trochu nevadilo. Jen kdyby se přestala tvářit tak provinile.

„Pojď,“ šeptl, „půjdeme na vzduch. Potřebujeme se uklidit.“

Před Králičí norou bylo živo, ale Dorian o pozornost nestál. „Projdeme se?“

Přikývla.

„Jak to vlastně je mezi tebou a Obroučkou?“

Pokrčila rameny. „Je to.“

„Je to špatný?“

„Ale ne.“

„Obroučka je moc hodnej, že jo? Až moc hodnej.“

Neodpověděla.

„Nebud' smutná,“ řekl a objal ji a ona k němu přivinula své pružné tělo, tak měkké, tak krásné, a jak ji hladil, sjel rukou až k zadku, pod kalhoty i kalhotky...

Vzdychla.

Zatáhl ji ze světla do stínu psích budek.

„Co to děláš?“

Přitiskl ji ke zdi a bez okolků jí zajel rukou mezi nohy. Prohnula se, nechala ho vstoupit. Zatímco šmejdil v jejím kožíšku, druhou rukou zajel pod blůzku.

Vzdychala a kousala se do rtů, aby nekřičela.

Stáhl jí kalhoty a zavrtěl ocáskem. Otočila se k němu, svalili se do trávy. Svíjela se pod ním jako had na žhavém uhlí a tentokrát křik neudržela. Nudila ho. Příliš mnoho snahy z jeho strany, byla sexy, ano, ale tak nevinná, tak trapně nevinná, a tak směšně toužila po dobrodružství.

Když bylo po všem, doprovodil ji domů a sám se vrátil do Králičí nory. Potřeboval se napít. Že ale neměl peníze, šel nejdřív na záchod a naklonil se nad umyvadlo. Obraz v zrcadle se na něj zašklebil. Dorian se zamračil, ale obraz se šklebil dál.

Opláchl si obličej a osušil ho papírovými utěrkami. Do zrcadla se už nepodíval.

Mourovatá kočka na něj čekala za dveřmi. „Kampak ti zmizela krasotinka?“ zeptala se. Nebyla pěkná, jenom žádostivá. Kéž by se mu nevysmívala.

„Co chceš, kočko?“ zeptal se.

„Jenom si říkám, co na to asi Obroučka.“

„Co by. Já mu to nepovím.“

„A Vévodkyně?“

„Když poví, poví. Její blbost.“

„Copak ti na tom nezáleží?“

„Proč by mělo? Obroučka mě jako první odsoudil.“

„Hm... Hele, já taky černé kotě neměla ráda. Ale upřímně, Doriane... vážně si myslíš, že jsi nevinný?“

„Tak ty taky? Jdi do háje. Dobře, rozhodně jsem jí moc nepomohl. Ale neudělal jsem nic špatného. Neklapalo nám to, tak jsem se s ní rozešel.“

„Bylo jí líp, dokud jsi byl s ní?“

„Ne, nebylo.“

„Zabila by se, kdybys s ní zůstal?“

„Jak to mám vědět? I kdyby ne, měla snad právo připoutat mě k sobě napořád? Nejsem... nebyl jsem za ni zodpovědný. Já jí žíly nepodříz!“

„Ale podal jsi jí žiletku.“

„Jdi do hajzlu. A přestaň se tak šklebit. Ne, vážně, jdi na hajzl,“ zatlačil ji na pánské záchodky.

„Co to děláš?“

„Vykouříš mě?“

„Ne.“

Obrátil ji k sobě zády a začal ji osahávat. Zdaleka nebyla tak hezká jako Vévodkyně. Byla menší a víc při těle. Způsob, jakým se na něj dívala, ho ale z nepochopitelného důvodu vzrušoval. Snad proto, že neměla skrupule. Že byla tak zkažená. A hlavně – když na to přišlo, podržela.

Pokud se jí chtělo.

„Nech mě,“ odstrčila ho.

Zesílil stisk a šáhl mourovatě kočce na zadek.

Hlas jí zhrubl. „Nech – mě.“

„Tak nic,“ pustil ji a kočka rozzlobeně odkráčela.

Zachytil svůj pohled v zrcadle. Vypadl slabošsky a o to víc se šklebil.

Zaklel a zamířil zpátky ke skleněnému stolečku. Společnost nepoznával, jisté bylo jen to, že pila tatranský čaj. První přisedící měl na hlavě vysoký cylindr, oko ozdobil cvikrem, nos nakrouceným knírkem, hrud' pod sakem napínala vestičku. Druhý byl ještě horší, nad stolem celý nahý, jen krk mu zakrýval motýlek a vlasy čelenka se zaječíma ušima. Na břiše pekl buchty. Dorian doufal, že se nezvedne, tanga obdivoval jenom na něžném pohlaví. Třetí člen společnosti mu byl nejsympatičtější, neb byl očividně zpitý pod obraz.

„Není místo,“ zabručel Kloboučník.

„Je tu spousta místa,“ odsekl Dorian. Přisedl si, nohy hodil na stůl, vytáhl cigarety a nabídl společnosti. Oba muži spokojeně přijali a třetí

vrazili do rtů spáči. Dorian žalostně nakoukl do skoro prázdné krabičky, leč připálil všem včetně Sedmispáče, který spokojeně zabafal, zachrochtal a vyfoukl namodralý kouř ve tvaru kosočtverce. O jeho snech nebylo nejmenších pochyb.

„Nalij si vína,“ povzbudil ho Playboy.

„Nevidím žádné víno.“

„Taky tu žádné není.“

„Tak jdi do prdele.“

„Ty di do prdele. Nikdo tě nezval a ani jsi nepřinesl víno.“

„Máš tu snad jmenovku? Místa je habaděj pro více než tři *compañeros*.“

„Měl by ses ostříhat, Doriane,“ řekl znenadání Kloboučník, který pod cylindrem ukrýval paruku.

„Měl bys mi políbit prdel.“

„Od toho je tady náš zaječí přítel,“ řekl Kloboučník a Playboy na kocouře zamrkal. „Když mi ale řekneš, proč je havran jako psací stůl, tak udělám výjimku.“

Dorian nezaváhal:

*„Pak se klidně ulebedí, stále sedí, stále sedí
jako d'ábel na bělostných nadvěch Pallas Athéné.“*

„Copak myslíš jenom na kozy?“ urazil se Playboy.

„Poea do toho neplet,“ přidal se i Kloboučník, „klasiků tu už máme přes míru. A minul jsem ten psací stůl.“

„Havran jako Havran.“

„To není pravda. Zrovna tak bys mohl říct Carroll jako Lewis nebo Edgar jako Poe. To je stejné jako říkat, že spáchala sebevraždu, i když jsi ji zabil.“

„Já ji nezabil!“

„Co se ti nelíbí, Doriane. Tohle není soud.“

Ale všechna světla v síni se upírala na něj a lidé stáli kolem jako porota.

„Co je vám potom?“ rozčílil se Dorian.

„Kdo ví? Třeba jsme ji znali.“

Dorian zašermoval rukama: „Já za to nemůžu. Nejsem její matka. Nejsem její otec!“

„Otec ji opustil ještě jako dítě. Neměl o ni zájem. A tys to věděl.“

„No a co? Byl jsem její kluk, ne fotr.“

„Vykašlal ses na ni.“

„Nevzal jsem si ji za ženu! Nikdy jsme si neřekli ‚v dobré i ve zlém‘. A jen tak mimochodem, ona byla všechno zlé v mém životě. Když jsem byl s ní, nudil jsem se, když jsem od ní odcházel, byl jsem na ni nasranej. Neuměla nic než mi vykládat, jak jsem mizernej, a srovnávat mě s ostatníma... jak jsou pokorní a něžní a gentlemani a jak pro ni všechno zařídí a koupí. Jestli to nebude tím, že jsou bohatí a kdykoliv chtěou peníze, stačí jim šáhnout mamce do peněženky!“

„Podvedl jsi ji. Jak jsi jí to mohl udělat?“

„Kašlala na mě a já někoho potřeboval!“

„Že se k tobě někdo chová hnusně, neomlouvá, že se ty chováš hnusně k němu.“

„Jak to že ne? Takže jsem odsouzen do pozice otroka? Jakmile se mi někdo líbí, musím pro něj hned udělat první poslední?“

„Zákony lidství praví,“ řekl Kloboučník a sňal si z hlavy cylindr; bílé kadeře paruky poskočily vzhůru, a jak se natočily, ten vysoký muž ve fraku najednou připomínal soudce. „Zákony lidství praví, že když někoho přijmeš za svého, jsi za něj také zodpovědný.“

„To jsou mi ale podivné zákony,“ zasyčel Dorian. „Co to znamená, přijmout někoho za svého? Člověk je bytost svobodná a volná. Odsouzená ke svobodě a tím i k zodpovědnosti za sebe sama! Nemůže ji jen tak házet na druhé.“

„Přestaň se vytáčet!“ zvolal najednou Sedmispáč, vztyčil se z lavice a Dorian v něm k vlastní hrůze poznal emo-kocoura. Emo-kocour vytáhl od pasu nůž a zakřičel: „Je třetí den týdne! Čas sečíst tvé viny.“

„Ne!“ vykřikl Dorian. „Nic jsem neudělal!“

„Právě že jsi nic neudělal, i když jsi udělat měl,“ sekl po něm. Dorian uskočil a zvedl předloktí k obraně. Čepel do něj vyryla hluboký šrám, vyřinula se krev jak slzy bolesti z očí. Dorian se dal na útěk, ale stála před ním hradba těl, odrazil se od ní jako hopík, doletěl až na protější zeď.

„Kočko!“ zakřičel na jednu ze stojících postav, ale odvrátila tvář a emo-kocour už byl zpátky, hrnul se k němu s napřaženou zbraní.

„Pomoc!“ zakřičel na lhostejný dav a Kloboučník, nyní už bez klobouku, se postavil:

„Tak co: jsi bytost svobodná, anebo nám předáš tíži zodpovědnosti?“

„Pomoz mi!“

„Přijmeš naši ochranu – a náš soud?“

„Já jsem nic neudělal.“

„Obžalovaný odmítá svou vinu. Dovolává se autority soudu?“

Dorian se pokusil emo-kocoura oběhnout, ale přihlížející ho srazili zpátky. Někteří z nich mířili palci k zemi.

Emo-kocour se napřáhl.

„Ano!“ vykřikl Dorian.

V ten okamžik se Playboy vymrštil od stolu, a jak se ukázalo, rozkrok mu nekryl úzký proužek tang, ale široký chobot sloní hlavy. Zahákl ruku do ohbí emo-kocourova lokte a zadržel ho dřív, než mohl dokončit katovo dílo.

„Pusť mě!“ emo-kocour se pokusil rvát, ale Playboy ho srazil k zemi.

„Ukázněte se, žalobce, nebo nechám vyklidit soudní síň!“ zvolal Kloboučník a emo-kocour poslechl. „Vydejte zbraň!“

Emo-kocour neochotně odevzdal nůž a Playboy ho položil na skleněný stolek. Stín zbraně propadl dvojitým sklem až na zem a zvětšil se do podoby obludného hrotu.

„Soud může začít,“ oznámil Kloboučník. „Obžalovaný, máte tady právního zástupce?“

„Ne,“ hlesl Dorian.

„Ano,“ zaznělo z davu přihlížejících a zpoza hradby těl vystoupil Obroučka. „Já ho budu zastupovat.“

„Obroučko, co tu děláš?“ podivil se Dorian.

„Ujel mi autobus,“ pokrčil rameny. „Ještě že tak.“

„Radši ne,“ zakroužil Dorian hlavou při vzpomínce na Vévodkyni.
„Děkuji ti, ale zvládnou se hájit sám.“

Obroučkovi ztuhl úsměv ve tváři. Pak se ušklíbl a zacouval zpátky:
„Jak chceš, Doriane.“

Kloboučník se nahnul nad lístek s účtem a začal předčítat:
„Doriane Grayi, jste obviněn z vraždy Sibylly Vaneové, mladé herečky, která byla připravená odevzdat se vám a stát se vaší ženou. Popíráte to?“

Pod Dorianem se zatočila podlaha.

„Třešničku?“ Cvalík, který vypadal jako housenka, mu úslužně nabídl otevřenou krabičku a Dorian si d'obl:

„Děkuji.“ Potom se obrátil ke Kloboučníkovi: „Popírám.“

„Přístupme tedy k důkaznímu řízení. Pane žalobce... Představte oběť porotě.“

Emo-kocour předstoupil a spustil:

„Sibyla Vaneová byla talentovaná herečka, která plně odevzdala svůj život Dorianu Grayovi. Ten si jí nevážil, neopětoval její lásku, neposkytoval jí služby, na jaké měla právo. Podvedl ji, bil ji, kvůli čemuž se její psychický i fyzický stav neustále zhoršoval. Několikrát se psychicky zhroutila a byla odvezena do nemocnice. Nakonec se s ní obžalovaný rozešel, načež Sibyla Vaneová spáchala sebevraždu. Podřezala si žíly.“

„Přeje si k tomu obhajoba něco dodat?“

„To teda ano,“ rozzuřil se Dorian. „Za prvé, začala se mnou chodit jenom proto, aby vzbudila žárlivost v jiném muži.“

„Námitka,“ zvolal emo-kocour. „Obžalovaný s ní začal chodit jenom proto, že ho odmítla jiná dívka.“

„Neodmítla mě, prostě jsme se rozešli!“ ohradil se Dorian.

„To je irelevantní,“ rozhodl soudce. „Námitka se přijímá.“

Dorianovi vyschlo v krku. Naslinil si rty a pokračoval: „Za druhé, permanentně chodila za jinými muži a s několika z nich se i líbala.“

„Námitka!“ zvolal žalobce. „Sibyla Vaneová nepovažovala polibek za podvod.“

„Ale já ano!“ vykřikl Dorian.

„To je irelevantní,“ rozhodl soudce, „prosím, aby byla tato zmínka vyškrtnuta ze zápisu.“

Playboy si zapálil cigaretu, přiložil k ní podtácek, do něhož doteď ryl nehty. Podtácek se vzňal, vmžiku shořel a rozpadl se do chuchvalce nočních můr, které se rozletěly po sále.

„Pokračujte,“ vyzval je soudce.

„Kde jsem skončil,“ zamyslel se Dorian. „Za třetí – poskytoval jsem jí, kolik jsem jenom mohl. Na kolik mi stačily peníze.“

„Námitka!“ zvolal žalobce. „Bylo jeho povinností zajistit si takový příjem, aby mohl naplnit Sibyliny potřeby. Přece jen to byla herečka.“

„Mohla si je zajistit sama!“ ohradil se Dorian.

„Ona zajišťovala věci pro tebe!“ namítl emo-kocour. „Vařila ti!“

„A já ji zval do hospody a do kina a –“

„Irelevantní!“ křikl Kloboučník a Dorian to už nevydržel:

„Co je tohle za frašku?!“

„Neurážejte majestát soudu, nebo vás nechám vyvést a přelíčení bude pokračovat bez vás,“ varoval ho Kloboučník.

„Tak si pokračujte beze mě, já jdu domů.“

„V takovém případě bude dáno za pravdu žalobě a rozsudek bude vykonán okamžitě.“

Nůž na stolku se nebezpečně zaleskl.

„Dobře,“ uklidnil se Dorian. „Tak dobře. Říkáte, že se její psychický stav neustále zhoršoval. Můj se taky neustále zhoršoval. Furt jsem poslouchal, co všechno je na mě špatné a co se jí nelíbí a co bych mohl dělat lépe. Nedalo se to snášet.“

„Námitka!“ zvolal emo-kocour.

„Drž už hubu!“

„To ty drž hubu!“

„Ticho oba dva!“ okřikl je Kloboučník a Playboy pro jistotu vyskočil na nohy. „Pane žalobce – jak zní námitka?“

„Námitka zní takto: měl to snášet. Je to muž.“

„Potom ona měla snášet, že jsem ji od sebe odhodil!“ odsekl Dorian. „Nikdy jsem ji neudeřil, jen jednou jsem jí zadržel, aby nemohla odejít, a přitiskl ji ke zdi. Udeřila se přitom to hlavy, mrzelo mě to, ale byla to nehoda! Nic víc jsem jí nikdy neudělal!“

„Takže přiznáváte, že jste ji udeřil?“ zeptal se soudce.

„Byla to nehoda!“

„Zapište, že obžalovaný přiznává svou vinu.“

„Ale já –“

„V tomto bodu!“ zaznělo z davu a Obroučka znovu vystoupil do popředí. „Obžalovaný přiznává svou vinu pouze v tomto bodu obžaloby. Navíc tu jsou polehčující okolnosti dobrého úmyslu.“

„Jakého dobrého úmyslu?“ durdil se emo-kocour.

„Chtěl černou kočku zastavit, aby neodešla,“ vysvětlil Obroučka.

„Kde je v tom dobrý úmysl?“

„Hádali jsme se,“ skočil jim Dorian do řeči. „Chtěl jsem hádku dořešit, ale Sibyla chtěla odejít.“

„To je násilí!“ obvinil ho emo-kocour.

„To je snaha vyřešit problémy a ulehčit myslím obou aktérů!“ nedal se Obroučka. „Je spekulativní, jestli jim rozmluva skutečně mohla pomoci, ale můj klient alespoň jednal s dobrým úmyslem.“ Pak se Obroučka naklonil k Dorianovi: „Tak co, chceš se hájit sám?“

Chtěl. Chtěl ještě dvakrát tolik. Nesnesl pomýšlení, že by mu pomáhal ten pokrytecký idiot s patentem na pravdu. Jenom se snažil Dorianovi dokázat, o kolik je lepší.

„Zvládnou to,“ zasyčel Dorian.

„Jak myslíš.“

„Poslední věc je nasnadě!“ vykřikl Dorian, jemuž vztek vлил do žil novou sílu. „Rozešli jsme se několikrát. Několikrát já s ní, několikrát ona se mnou. Vždycky jsme se znovu dali dohromady, protože mi jí bylo líto. Ale nakonec mi došlo, že to nemá smysl. Tak jsem se s ní rozešel natrvalo a odmítl se k ní vrátit. Není moje vina, že to vyřešila sebevraždou. I kdybych za ni předtím nesl zodpovědnost – s čímž nesouhlasím! – tímto jsem se zodpovědnosti zřekl docela. Byla její věc, jak se rozhodla naložit se svým životem.“

„Takže se zříkáte zodpovědnosti, pane Grayi?“ zeptal se soudce.

„Jaké zodpovědnosti? Žádnou jsem neměl.“